

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-8 У. 325/15
Дана 06.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Биљане Тамбурковски-Баковић, председника већа, Зорице Китановић и Љиљане Максимовић, чланова већа, са судским саветником Браниславом Којадиновић Бановац, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца кога заступа Дејан Лојпур, адвокат из Суботице, матка Вуковића бр. 8, ради поништаја закључка туженог ПОВЕРЕНИКА ЗА ИНФОРМАЦИЈЕ ОД ЈАВНОГ ЗНАЧАЈА И ЗАШТИТУ ПОДАТАКА О ЛИЧНОСТИ број: 07-00-04179/2014-03 од 04.12.2014. године, у предмету информација од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним закључком, ставом 1. диспозитива обустављен је поступак по жалби овде тужиоца, изјављеној преко пуномоћника Дејана Лојпура, адвоката из Суботице, због непоступања Опште болнице Суботица у Суботици по његовом захтеву од 15.10.2014. године за приступ информацијама од јавног значаја. Ставом 2. диспозитива одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

У тужби поднетој Управном суду дана 09.01.2015. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа из свих законских разлога. Наводи да Општа болница Суботица није доставила тужиоцу тражене податке у законском року, па је тужилац, преко пуномоћника поднео жалбу туженом органу. Истиче да је одлука у делу који се односи на трошкове другостепеног поступка незаконита због погрешне примене материјалног права.

Указује да је другостепени поступак инициран искључиво кривицом првостепеног органа, који је тај поступак проузроковао недостављањем свих тражених докумената у законском року, након чега је тужилац ангажовао адвоката и уложио жалбу. Закључује да су трошкови поступка у моменту подношења жалбе већ наступили за тужиоца, да су били оправдани, као и да је нетачна тврдња из образложења побијаног акта да Закон о општем управном поступку предвиђа да се трошкови за правна заступања накнађују само у двостраначким правним стварима, јер таква одредба у важећем ЗУП-у не постоји. Истиче да је поступак вођен према правилима Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, који је *par exelans* поступак вођен у јавном интересу начелно, а поготову у овом конкретном случају. То је зато што се он води по захтеву странке, а не искључује чињеницу да је он вођен у јавном интересу, па тужилац сматра да је такво тумачење Повереника потпуно правно и логички неутемељено, а и контрадикторно самом образложењу. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорени закључак поништи у ставу 2. диспозитива и обавезе Општу болницу Суботица да на име трошкова другостепеног поступка по жалби, вођеног пред Повереником за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, исплати тужиоцу износ од 33.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора, и то за састав тужбе износ од 6.000,00 динара и за таксе по одмери суда, са затезном каматом од дана доношења пресуде до исплате, се у року од 15 дана од дана доношења пресуде, под претњом принудног извршења.

У писменом одговору на тужбу тужени орган је остао код разлога изнетих у образложењу оспореног закључка. У вези са наводима тужбе којима се побија одлука о трошковима поступка, тужени орган је указао на одредбе члана 15. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и навео да је поступак ради остварења права на приступ информацијама од јавног значаја једностраначки, јер наспрам органа власти, као странка стоји само тражилац информације. Тај једностраначки карактер се не губи у поступку пред Повереником који решава по жалбама против органа власти, јер изјављивањем жалбе актери управног поступка не мењају своје улоге у истом, односно орган власти против кога је поднета жалба не добија својство друге супростављене странке у ожалбеном поступку, већ остаје орган власти против чије је одлуке, односно чијег је непоступања жалба поднета. Због изнетих разлога, по мишљењу туженог, небитан је навод тужиоца да је другостепени поступак инициран од стране првостепеног органа, јер се питање кривице не поставља у једностраначким управним стварима. Сматра да је беспредметна полемика тужиоца око тумачења члана 104. став 6. Закона о општем управном поступку, из разлога што се наведена одредба уопште не односи на управне поступке покренуте по захтеву странке, већ само на оне који су покренути по службеној дужности или у јавном интересу. Како се поступак ради остварења права на слободан приступ информацијама од јавног значаја увек покреће по захтеву странке, то је наведена одредба закона непримењива у конкретном случају. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав, да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, тужбу одбио као неосновану.

Из списка предмета произлази да је тужилац, као тражилац информације, изјавио преко пуномоћника Дејана Лојпура, адвоката из Суботице, жалбу Поверенику због

непоступања Опште болнице Суботица по његовом захтеву од 15.10.2014. године за приступ информацијама од јавног значаја, којим је тражио достављање електронском поштом копије списка свих запослених лица на дан 01.10.2014. године, са називом њиховог радног места, датумом када су примљени на конкретно радно место и износом зараде коју добијају на истом. Истовремено је истакао и захтев да се обавезе орган власти да му надокнади трошкове поступка по жалби према приложеном трошковнику. Поступајући по жалби, Повереник је дана 19.11.2014. године доставио жалбу Општој болници Суботица у Суботици, као органу власти у смислу члана 3. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, ради изјашњења. Тужилац је дана 03.12.2014. године потврдио да је добио тражене информације, о чему је у Служби Повереника сачињена службена белешка. Налазећи да је орган власти, након изјављене жалбе, тужиоцу омогућио приступ траженим информацијама, применом одредбе члана 24. став 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, тужени је обуставио поступак. Захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби тужени је одбио као неоснован, уз образложење да се ради о једностраначкој управној ствари у којој ангажовање пуномоћника није неопходно, а да се не ради о поступку који је покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу.

Према одредби члана 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја („Сл. гласник РС”, бр. 120/04...36/10) орган власти не мора тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, ако се ради о информацији која је већ објављена или доступна на интернету.

Одредбом члана 24. став 5. истог Закона прописано је да се поступак по жалби обуставља закључком, између осталог, и ако орган власти, након изјављене жалбе због непоступања по захтеву, а пре доношења одлуке по жалби, тражиоцу омогући приступ информацијама или по захтеву одлучи.

Имајући у виду утврђену чињеницу да је Општа болница Суботица, након изјављене жалбе, тужиоцу омогућила приступ траженим информацијама, у складу са одредбом члана 10. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, што је потврдио и тужилац дана 03.12.2014. године, о чему је у Служби Повереника сачињена службена белешка, која је прикључена спису, по оцени Управног суда правилном применом цитиране законске одредбе из члана 24. став 5. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја је тужени орган обуставио поступак по жалби тужиоца.

Одредбом члана 8. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја прописано је да се права из овог закона могу изузетно подврћи ограничењима прописаним овим законом ако је то неопходно у демократском друштву ради заштите од озбиљне повреде претежнијег интереса заснованог на Уставу и закону, а ставом 2. овог члана прописано је да се ниједна одредба овог закона не сме тумачити на начин који би довео до укидања неког права које овај закон познаје и до његовог ограничења у већој мери од оне која је прописана у ставу 1. овог члана.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“ бр. 30/10) прописано је да свака странка сноси, по правилу, сама своје трошкове проузроковане поступком, као што су трошкови долажења, дангуба, издаци за таксе, за правно заступање и стручно помагање, док је ставом 3. истог члана прописано да се трошкови за правно заступање накнађују само у случајевима кад је такво заступање било нужно, односно оправдано. Ставом 6. наведеног члана

прописано је да трошкове странке и другог лица у поступку, проузроковане поступком покренутим по службеној дужности или у јавном интересу, а које странка, односно друго лице у поступку није проузроковало својим понашањем, сноси орган.

Како је тужилац оспорио одлуку туженог органа у погледу трошкова поступка, полазећи од наведеног чињеничног стања и цитираних законских прописа, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио захтев за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован, налазећи да нису испуњени законски услови за усвајање истог. Тужени орган правилно закључује да се ради о управној ствари, у којој ангажовање пуномоћника није било неопходно, при чему управни поступак није покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу, већ управо по захтеву странке, која се најпре обратила првостепеном органу, као органу власти ради добијања информација од јавног значаја, а затим и туженом органу, у поступку по жалби коју је истом поднео.

Суд је ценио наводе тужбе, па је нашао да се тужбеним наводима не доводи у сумњу правилност и законитост оспореног закључка, а исти су већ били предмет правилне оцене туженог органа. Неосновано тужилац истиче да је било неопходно да ангажује адвоката ради подношења жалбе туженом, будући да се не ради о поступку у којем је заступање неопходно, у формалном смислу, као услов за изјављивање жалбе, која по свом садржају мора да буде таква да се из исте може недвосмислено утврдити на који правни акт се односи и који се истом оспорава, ко је доносилац ожалбеног акта, те да садржи потпис подносиоца жалбе, док посебно образложење жалбе није неопходно. Поред тога, на интернет страници Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности налазе се формулари акта који се могу поднети Поверенику, и то најпре формулар жалбе против одлуке органа власти, чијим преузимањем и попуњавањем странка стиче могућност подношења уредне и на закону засноване жалбе туженом органу, а самим тим нема ни потребе за ангажовањем пуномоћника који би својим стручним знањем омогућио странци да заштити своја права на приступ информацијама од јавног значаја, будући да странка и сама може сачинити жалбу. Такође, неосновано је позивање тужиоца на одредбу члана 104. став 6. Закона о општем управном поступку, јер се у конкретном случају не ради о поступку који је покренут по службеној дужности, нити у јавном интересу, већ управо супротно, тужилац је трошкове поступка проузроковао својим понашањем, тј. подношењем жалбе преко пуномоћника из реда адвоката, иако је формулар жалбе био доступан и тужиоцу.

На основу изнетих разлога, ценећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у ставу 1. диспозитива пресуде.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорени закључак правилан и на закону заснован, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима, пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, ценећи успех тужиоца у овој управној ствари, и одлучио као у ставу 2. диспозитива пресуде,

применом одредби члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 55/14).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.06.2015. године, III-8 У. 325/15

Записничар
Бранислава Којадиновић Бановац,с.р.

Председник већа-судија
Биљана Тамбурковски-Баковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

39

JM

ЉЛ